

Deklaracija «Ženske v glasbi»

Leta 1966, ob koncu prvega mednarodnega simpozija «Donne in Musica: Gli Incontri al Borgo» v Fiuggi-ju, so glasbenice (skladateljice, izvajalke, dirigentke, muzikologinje, organizatorke) iz 26-ih držav, podpisale dokument, znan pod imenom «Deklaracija iz Fiuggija 1996»

V deklaraciji so opredeljeni cilji, ki jih glasbenice pojmujejo kot primarne in je obkrožila glasbenice v glasbenih organizacijah in akademijah širom po svetu.

Leta 1999 so deklaracijo dopolnili, septembra 2000 pa je bila soglasno sprejeta pri Mednarodnem častnem odboru fundacije v Rimu.

Danes se glasi tako:

«Pozivamo vse države, da vzpostavijo organizacije v okviru svojih nacionalnih meja, za dokumentiranje in informiranje žensk-skladateljic.

Te organizacije naj bi bile usposobljene za prejemanje in razpošiljanje informacij o ženskah v glasbi drugim tovrstnim organizacijam. Zbirale naj bi podatke o institucionalnih in glasbenih strukturah, ki so odgovorne za kreacijo, promocijo in urejanje programa na glasbenem področju: Festivali moderne in starodavne glasbe, Festivali namenjeni skladateljicam, izvajalkam; posredovale naj bi informacije o možnostih sofinanciranja, štipendijah...

Glasbenice naj se spodbudbuja k zavzemanju bolj aktivne vloge pri pripravi programa, promocijskih kampanjah in drugih aktivnostih, tako da se dvigne delež zastopanosti žensk v današnjih glasbenih institucijah in izvajanju repertoarjev.

Ženske naj zavzamejo tudi večjo vlogo pri glasbenih institucijah v svojih državah pri vzpodbujanju izmenjav med skladatelji in izvajalci. Take organizacije bi lahko bile povezane preko spletnih strani.

Zakonodaja v večini držav zagotavlja enake možnosti in pravice za ženske in s tem teoretično tudi dostop do vseh interesnih področij. V praksi pa temu velikokrat ni tako. Organizacija «Ženske v glasbi» naj bi preverjala, če je družbena realnost njenih držav članic v skladu s to zakonodajo. V večini držav, so ženske uspešno zastopane na institucionalni ravni. Aktivno pa moramo promovirati prisotnost žensk v komisijah, odborih in vseh drugih mestih, kjer se lahko uporabijo njihove sposobnosti. Ženske političarke je potrebno opozoriti na razlike med zakonodajo in prakso in jih pozvati, da se v imenu ženskih glasbenic zavzemajo za odpiranje novih možnosti financiranja.

Informacije o glasbenicah, morajo krožiti med glasbenimi pedagogi, tako, moškimi, kot ženskimi. Prispevek glasbenic v kulturi, naj postane del glasbenih curriculumov v šolah in fakultetah.

Starši morajo negovati glasbeno nadarjenost tako pri hčerki, kot pri sinu, s spoštovanjem do kulturne zapuščine in tradicije.

Glasbenice naj se vzpodbuja, da prebirajo, poslušajo in uporabljajo publikacije ENESC-a, znane kot «Right of the Artists and the Final Document from the Intergovernmental World Conference and Cultural Policies for Development, Stockholm 1998»

Priznavati je potrebno dosežke glasbenic v kulturi in razvoju, ter da se zagotovi njihova participacija v formulaciji in implementaciji kulturne politike, na vseh nivojih.

Prav tako je potrebno zagotoviti njihov dostop do funkcij, ki podeljujejo moč odločanja na kulturnem področju.

Pomembno je, da se ohranijo, promovirajo, razvijajo in ščitijo pravice glasbenih umetnic in ustvarjalk v vseh skupnostih. Le na ta način lahko zaobidemo in zamenjamo zastarel monokulturni moški pogled na in v kulturi in kulturni dediščini.

Naša pomembna vloga pri prenašanju oprijemljive in neoprijemljive dediščine, ne sme biti spregledana, saj le-ta ne pripada le kulturnikom, ampak celotnemu človeštvu.